

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות בלק - פנחס תשפ"ד ♦ עלון מס' 143

השגחה שבועית

רק מי שיודע ללכת

"בדיוק אחרי שכבר התקדמתי, נפל עליי ניסיון שלא חלמתי עליו", משתפים אברכים שמתמודדים עם קשיים בפרנסה ובחיים הגשמיים. יהודי אמר לי "אתם מבטיחים חיים רגועים ושלווים... לא שאני בא בטענות, אתה הרי לא הבעל הבית על אמונה... אבל בכל זאת, עשה רושם שאתם יודעים על מה אתם מדברים. תראה אותי. מאז שהתחלתי להשקיע באמונה וללמוד שער הבטחון, הניסיונות רק התרבו, ובדיוק לאחרונה פיטרו אותי מהעבודה. תסביר לי, איך בדיוק זה עובד? נראה שככל שאני יותר מתקרב, מרחיקים אותי יותר".

השאלה זועקת ומייסרת. אבל כשיודעים את התשובה, עצם הקושי יכול להביא חיוק.

הרב הקדוש רבי פינחס בעל 'ההפלאה', מסביר בספרו פנים יפות בכמה מקומות, (פרשיות ויחי, עקב), את הפסוק בתהילים (כז, יד) "קוה אל ה', חזק ויאמץ לבך, וקוה אל ה'".

אדם מתחיל להתעלות ומגיע למצב של - "קוה אל ה'", הוא יודע שרק הקב"ה יכול לעזור לו, ופונה רק לאביו שבשמים. הוא נמצא בעלייה, וכאן הקב"ה אומר, אם היהודי הזה רוצה להתעלות, אני רוצה שיתעלה עוד יותר. אז מגיע השלב של "חזק ויאמץ לבך", הקב"ה שולח לו ניסיונות, ועל היהודי להתחזק ולאמץ את הלב בבטחון איתן בקב"ה. היצר הרע - שליח הבורא, אומר לו, תתיימש, אתה רק הולך אחורה, חשבת שתתחיל בלימוד שער הבטחון, ובדיוק עכשיו אתה מתחיל לראות הפסדים. התחלת להוסיף בלימוד, ותראה אלו ניסיונות חדשים הגיעו אליך, החלטת להקדים לפני התפילה ופתאום מחשבות זרות ולא קשורות מבלבלות אותך בתפילה.

הוא מנסה להחליש, אבל האמת היא שהמטרה בניסיונות האלו הוא לחזק אותך יותר, לאמץ אותך במלחמה ולעלות כיתה. על כן שוב אומר דוד המלך "קוה אל ה'", אל תשמע לדיבורים האלו, אלו דברי הבל, אדרבה, הקושי הזה הגיע בדיוק כי התעלית, כי אבא בשמים רואה אותך ורוצה להעלות אותך יותר.

אל תגיד, אבא מתרחק ממני. להיפך, תשמח שמשמים רואים את הרצון וההתקדמות שלך ושולחים לך אתגרים להוכיח את נאמנותך.

כשילד לא הולך, שום בר דעת לא יעמיד את הילד ללכת לבד, כי הוא ייפול ויקבל מכה בראש, מתי נותנים לילד ליפול? כשהוא כבר התחיל ללכת כמה פסיעות, אז הוא נופל וקם, נופל וקם עד שהוא מצליח ללכת בכוחות עצמו. הקב"ה רואה ברצון ובהתעלות שלך, ובדיוק לכן הוא רוצה לקרב אותך יותר.

שבת שלום ומבורך פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

לשם חלות מצוה

בעונותינו הרבים - כך כותב החפץ חיים (ביאור הלכה סימן רמב) - היום התחילו איזה נשים להשבית המנהג ההוא, ולוקחים מן האופה, ולא שפיר עבדי, דמקטינים בזה כבוד שבת. והנה, זכינו, ובימינו נשים צדקניות יודעות לייקר את מצוות אפיית החלות, והן מבקשות מבורא העולם שיכניס ברכה בעיסה והיא תתפח כראוי, ומייחלות לקל, מחלות פנוי, שיחולו על חלותיהן כל הברכות.

כעת מגיעה המצוה של הפרשת חלה. רבינו בחיי על התורה כותב, שזו המצוה היחידה בעיסה! יודעות הנשים כי הזמן הוא עת רצון, ובעת הפרשת החלה הן מצרפות תחינה. ארשת שפתנו תערב לפניך, מלך מאזין, מביט ומקשיב, ושפתותיהן מלחשות ומבקשות.

האמא העמוסה מרדדת את הבצק, ומבקשת על חיימקה שלה שיגדל בתורה, על יהושעליה שילמד היטב, על מאירקה שידע לקרוא ושיסתדר עם החברים, על ציריהליה שתזכה בשידוך הגון, ועל מיריהליה שתרגיש טוב יותר ותשמח בחלקה. היא קולעת את הבצק ומבקשת מה רפואה שלמה לחולים, בזקת שומשום ומתפללת על אחינו בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה.

אם גם הילדים הקטנים מסתובבים שם, היא נותנת להם חתיכה קטנה של בצק, שיעצבו ממנה לחמניה קטנה, וכך הם מתחנכים להשקיע במצוות.

בימינו יש הרבה אפשרויות להשיג דברים בנוחות ובקלות, ולהשקיע להתפנק בלפנוקים. הבחירה להתאמץ ולהשקיע כוחות בדבר מצוה, היא דבר נפלא לאין ערוך. זה לא רק שבסוף תהיינה לנו חלות לשבת, אלא, כל התהליך של ההתעסקות במצוה, מרומם את האדם ומביא אותו למקום יותר נעלה.

ומי שבוחר להתאמץ ולהשקיע זמן וכוח בקיום מצוות בהדרו, על דבר זה כותב רבינו שהוא ראוי לחסד הבורא עליו בנועם העולם הבא.

נמצא, שכל מה שמתחזקים יותר באמונה ובטחון בבורא עולם, הוא מזכה אותנו בעוד קיום מצוות בהידור, ועל כל זאת אנו מודים לו בפרקי מזמור לתודה, טוב להודות לה', הודו לו ברכו שמו, כי טוב ה' לעולם סודו.

(מתוך שיעור 216 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישיר 02-3011904.)

בקשו רחמים מרובים עבור האברך שפצע קשה בתאונת דרכים בביתר עילית הרב יצחק בן באשא הי"ו בנו של הרב דוד קלצקין שליט"א

הייתכן, שרבינו ימליץ לבחור בצרה?! והרי, כל מהותו של שער הבטחון היא המטרה להעניק לכל יהודי את שלות הבטוח, שיהיו לו חיים רגועים ושלום, רויים בשמחה מתוך אמונה ובטחון! והנה, בסוף פרק ד' רבינו אומר, כי האדם שראוי לחסד הבורא עליו בנועם העולם הבא, הוא זה שיעדיף את הצרה מן השלום.

בשל כך אנחנו צריכים להעמיק מעט ולהתבונן: בכל מה שקשור לעניני העולם הזה, ההדרכה של רבינו היא להעמיק בטרדות העולם, ולא לחפש עבודות קשות וטרחות יתירות; ההדרכה היא להשתדל להשיג את הפרנסה בצורה היותר קלה, ולבטוח בבורא העולם שיספק לנו את כל צרכינו. אולם, בעניני העולם הבא המבט שונה לחלוטין: בקיום מצוות, ההכונה היא להדר כמה שיותר, לראות איך אפשר עוד להוסיף, עוד לעשות, עוד להתאמץ.

על זה אומר רבינו, שיבחר את הצרה על פני השלום. אין הכוונה לצרה במובן של אסון חלילה וחס, אלא במובן של קושי ומאמץ. קל יותר לקנות מצות כשרות ומהודרות, אבל מי שרוצה להדר יותר, משתתף בעצמו במצוות של חבורה. אפשר שיותר נוח לקחת ציצית שקשרו אותה אחרים, אבל יש רבים המתאמצים לקשור את הציציות בעצמם, ולקיים את ההלכה שמצוה בו יותר מבשלוחו.

כמה אגלי זיעה נאספים, כאשר יהודים סוחרים קרשים וקורות לבניית הסוכה; כמה כוחות משקיעים הם, במאמציהם לתת ולעזור לשני, לסחוב, להתרים ולסיע, בגופם ממש. יש אשר יהודי נשכב לישון, אבל כשהוא שומע שההורים שלו צריכים אותו או זקוקים לעזרתו, הוא מתגבר על העייפות ונוסע אליהם. המאמצים האלו מצטברים בחשבון מיוחד, ועליהם מקבלים שכר מיוחד.

אנשים שנוהגים כך, אלו הם אנשים שבוחרים את 'הצרה מן השלום', את המאמץ והעמל שבמצוות. אפשר לקנות חלות מוכנות בחנות המכולת או במאפייה, אבל רבות מננות ישראל מעדיפות לאפות בבית: בוחרות קמח משובח - ויש שאפילו קונות את הקמח הרגיל ומנפות אותו - ואחר כך נוטלות קערה וממלאות בה מים, סוכר ושמרים, קמח ושמן, ובכל שלב מטמינות לחישה נרגשת: 'לכבוד שבת קודש'.

החפץ חיים במשנה ברורה כותב, שיש רמז לזה בפרשת המן, שנאמר "את אשר תאפו אפו" - שיש לאפות חלות ולכבד את השבת. גם בזמן הגמרא היה מנהג קבוע לעשות כך.

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארגן ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו השגחה פרטית. אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

פנח מהזריקה

הלכתי עם הבן שלי, ילד בן תשע, לרופא שיניים. לפני כן לא יכולתי לשער את התנהגותו: דיברנו על כך שהולכים לרופא שיניים, והטיפול, כידוע, אינו נעים כל כך; דיברנו על הכיסא שיעלה וירד, על הריח ועל הקולות, על הטרקטור שיכניסו לו לפה, ועל משאבת הרוק; הסברנו שהוא יצטרך לפתוח פה גדול-גדול, ועוד כל מיני דיבורים סביב העניין. על הרבה דברים דיברנו, אבל על הזריקה של ההרדמה לא דיברנו: שכחנו מזה.

איני יודע כמה זה היה עוזר לו היינו זוכרים מכן, ובכל אופן, כשהילד רק ראה את המחט, הוא התחיל להשתולל. בשום אופן הוא לא מוכן לקבל זריקה. מה פתאום, וזה מאוד כואב...

ככל שניסיתי להרגיע אותו, זה לא הלך, והרופא אמר שהוא לא יכול לטפל בילד.

יצאנו משם ללא טיפול, ובינתיים גם ללא פתרון אחר. היינו נבוכים מאוד, אך נטפל בשיניו במצב הזה, ובינתיים לא עשינו דבר.

עברה תקופה, והילד נראה לנו עייף מדי. הלכנו לרופא, הוא עבר בדיקות, והתגלתה אצלו מחלה מסוימת. ישלח לו ה' רפואה שלמה.

כעת התברר, כי לפני כמה חודשים, כשביקרנו אצל רופא השיניים, המחלה כבר קיימה בגופו, והזריקה הייתה עלולה לסכן את חייו! התנהגותו המוזרה הייתה בעצם הצלה של ממש. לו היה מתיישב יפה ומקבל את הטיפול, מי יודע אם היה במי לטפל...

אמנם כן, קיבלנו ניסיון, להתמודד עם המחלה ולעבור את השלבים עד לריפוי בסייעתא דשמיא, ויחד עם זאת אנו רואים את ההשגחה הפרטית המופלאה, ואת השמירה על הילד מכל רע.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 104.)

תלמוד המביא לידי מעשה

בתקופה האחרונה נכנסתי לעומק הנושא של השבת אבדה. עסקתי רבות בשאלות כמו: מה הדין כשמוצאים חפץ שאין עליו סימן? האם זה משנה איזה חפץ? עד כמה יש לחזר אחר בעל האבדה? כשנכנסים עמוק לעניין, רואים שיש הרבה מה ללמוד ולקיים. לזיכוי הרבים אף התחלתי להפיץ בסביבתי עלון, המביא בכל פעם עניין אחר בהלכות השבת אבדה.

בשבוע האחרון יצאתי עם בני משפחתי ליישוב כלשהו בארץ, לשבות שם בשבת קודש. אנחנו נמנים על קהילה ירושלמית, שבה גם הבחורים לובשים שטריימל בשבת; והנה כשאנחנו הולכים לבית הכנסת של היישוב, אני רואה שהבחור שלי חבוש בכובעו הרגיל, ולא בשטריימל. שאלתי אותו, "מה קרה? איפה השטריימל?"

"אני לא יודע", הוא ענה במבוכה. "אני לא מוצא אותו". ניסינו לחפש בין המזוודות ובתוכן, אבל השטריימל אכן נעלם.

למחרת אחר הצהריים, לפני מנחה, ביקשו ממני להשמיע לפני המתפללים שיעור חשבתי לעצמי, מה אמסור? אמסור על העניין שבו אני עוסק לאחרונה - השבת אבדה.

מסרתי שיעור בנושא. שמחתי לראות שהציבור מתעניין ושואל שאלות, וראיתי שוב עד כמה חשוב לדבר על השבת אבדה.

חזרנו הביתה אחרי שבת ללא השטריימל של הבחור, וחשבנו מה עושים. קראתי לבני היקר ותחקרתי אותו, "איפה ראית את השטריימל בפעם האחרונה?"

הוא התאמץ להיזכר, ואמר, "בבית. לפני הנסיעה בערב שבת". התשובה של בני לא הועילה כלום, שכן, השטריימל לא היה בבית. יכול להיות שמישהו אחר מבני הבית העלה את השטריימל למיניבוס, יכול להיות שהוא נשאר בתחנה ביישוב, ויכול להיות שהוא נשאר בטנדר. כל היכול להיות' התערבלו לאוסף אפשרויות לא קשורות, ולא ידעתי מהיכן להתחיל לחפש. כל מי שדיברתי אתו, עיקם את שפתו ואמר 'לא, לא ראיתי שום שטריימל'.

פתאום חשבתי: כבר חמש עשרה שנה אני מוסר שיעורים, ברוך ה', רק השבת מסרתי שיעור בנושא השבת אבדה. הלוא דבר הוא! אמרתי, 'ריבוננו של עולם, בזכות השבת אבדה, תעזור לי למצוא את האבדה!' מיד אחר כך עלה בדעתי רעיון, לחפש את השטריימל ליד הבית שלנו, כי

עצה של אמה

אני גר בירושלים, ויש לי דירה בבית שמש. חילקתי אותה לשתי דירות, ואני משכיר את שתיהן, וכך משלם את השכירות בירושלים וגם חלק מהמשכנתא. יום אחד עזב השוכר של אחת הדירות, ושוכר חדש לא הגיע. הדירה עמדה ריקה כמה חודשים טובים. דיברתי עם מתוכים, פרסמתי במקומונים, והדירה עומדת בשימונה.

באחד הימים, כשאמי שאלה אותי מה שלומי, סיפרתי לה על מצבה העגום של הדירה, המשפיע ישירות על חשבון הבנק שלי. אמרה לי אמי: "גם אני השכרתי דירה, אם אתה זוכר".

הנהנתי כן, יש להורינו דירה כלשהי בארץ, אותה הם משכירים. "הדירה הזו עמדה ריקה, עד שהחלטתי לגשת למתווך הראשי. הבטחנו שאת דמי התיווך נשלם לקב"ה, וניתן את כל דמי השכירות מהחודש הראשון לצדקה. תוך כמה ימים הגיע שוכר חדש, ואכן נתנו את הכסף לצדקה. תשמע לעצה של אמה, ותעשה כך גם אתה".

עשיתי כעצתה, וקיבלתי על עצמי לשלם את דמי התיווך לקב"ה. ואכן תוך כמה ימים הגיע שוכר חדש, ואני עמדתי בהבטחתי ותרמתי את דמי החודש הראשון לצדקה.

עברה תקופה, והנה הדירה השנייה עמדה להתפנות. השוכר אמר שהוא עוזב בעוד חודש. הפעם כבר למדתי את הלקח, ומיד קבלתי על עצמי לתת את דמי התיווך לצדקה.

ואכן, השוכר הבא הגיע באופן מיידי, והדירה לא עמדה ריקה, אף לא יום אחד.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 101.)

פנס חדש

אני מתאר לעצמי שבין הקוראים יש גם נהגים, ואני שואל פה את אלו שיש להם רכב: כמה אתם משקיעים בשלב שבו אתם נכנסים לרכב ומתחילים להתניע ולהתכוון לנסיעה?

אני חושב שזהו שלב מאוד משמעותי בנסיעה: לפעמים הדלת לא נפתחת, ולפעמים היא נפתחת ולא נסגרת... לפעמים מגלים שהדלק עומד להיגמר, וכן הלאה. צריכים דריכות מסוימת בשלב הזה של ההתחלה.

לפני חודשים התחלתי לנסוע, ושכחתי לסגור את הדלת. מה קרה? - נתקעתי ברכב שחנה סמוך אליי, ושברתי לו את הפנס. אני מכיר את בעל הרכב, ויודע שהתקלה הזו היא באחריות. בהמשך אותו יום התקשרתי אליו וסיפרתי לו את הסיפור העגום: "שברתי לך את הפנס".

"אה, זה אתה?!" הוא עונה לי, "דע לך שאני נמצא עכשיו עם האוטו בטסט, ולא מעבירים אותי, בגלל הפנס השבור".

ובכן, זה כבר נזק רציני. האוטו לא עובר מבחן תקינות, בגלל. בגללי? כן. אני שכחתי לסגור את הדלת, אבל השכחה הזאת מכוונת היטב מלמעלה. הרגשתי ממש בתוך ניסיון של אמונה, כשעליי לקבל על עצמי את תשלום הנזק בלי להתחמק.

"תתקן", אני אומר לו, "ואני אשלם". כמה כבר זה

השלוחה
לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176* שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

לפני שיעור חודשים התחלתי להאזין לתכנים המופלאים המושמעים בקו השגחה פרטית. אמנם לפני כן נתקלתי בפרסומים בעלון, שאמרו, שהאזנה לקו מביאה רוגע ושמחת חיים - אך לא האמנתי לפרסומים; אבל עכשיו אני לא צריך להאמין, כי אני מרגיש חווה בעצמי את התועלת העצומה שיש לי מהאזנה. שמעו גם אתם, ותחי נפשכם!

מפיצים אמונה ורואים ישועות

בני היקר, יהודי מוכשר וחרוץ, מנסה כבר שנים למצוא עבודה שתתאים לישוריו, ותעזור לו לפרנס את משפחתו הגדולה. מאמציו הרבים לא צלחו: הוא עבד בעבודות שלא התאימו לו, ובמקומות עבודה שלא התאימו לו. מתוך דאגה עמוקה להצלחתו החלטתי לפתוח עבורו מוקד להפצת האמונה, בו יחולקו עלוני השגחה פרטית. באורח פלא, תוך ימים ספורים מצא בני את העבודה המושלמת עבורו, עבודה מתגמלת בתחום שמעניין אותו!

יכול להיות שהוא בכלל לא נסע איתנו. ניגשתי לבעל חנות הממוקמת מול הבית שלי, ושאלתי אותו, האם הוא מסכים להסתכל במצלמה שמצלמת את הרחוב שלפני החנות, ולראות אם השטריימל שלנו נקלט בה. הוא הסכים, פתח את ההסטרטה, והנה, רואים שטריימל מיותר על הגדר. תוך כמה דקות מגיע שכן שלי, מתבונן ולוקח את השטריימל. התקשרתי לשכן, ושאלתי אותו על השטריימל. אמר לי השכן, "כן כן, מצאתי שטריימל בערב שבת, והחזרתי אותו לבעליו".

"החזרת? איך? למי?" הסביר לי השכן, שהוא ראה ששם משפחתנו כתוב על הקופסה. זהו שם נפוץ. הוא התקשר ליהודי ששמו כשמונו, וזה קיבל את השטריימל לידיו, מבלי לברר מיהו זה ואיזה הוא שאיבד שטריימל הנושא את שמו. התקשרנו לאותו יהודי. התברר שהוא עדיין לא מצא את הזמן להתעסק עם השטריימל שנחת בביתו, והוא שמח להחזירו לנו. השטריימל חזר הביתה לבני, אולם אני חשתי שלא רק שטריימל קיבלתי, אלא גם הארת פנים נפלאה, גילוי אלוקי של מידה כנגד מידה. אני עוסק בהלכות השבת אבדה, והקב"ה משיב אבדתי!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 105.)

השגחה בצומת

זה היה בשעות המאוחרות של אחר הצהריים. הייתי בדרך מירושלים ליישיבה באלעד שבה אני לומד. כשהאוטובוס הגיע לצומת שילת, הצטרפתי לרדת כדי להיכנס לתחנת הדלק. תיאורתי לעצמי שהאוטובוס ימשיך בנסיעה בלעדי, אולם העדפתי כך.

בדרך חזרה לאוטובוס עיכב אותי בחור צעיר, "יש לך תפילין?" הוא שאל אותי.

באותו רגע באתי במצוקה: האוטובוס עדיין לא עזב את התחנה, ועדיין יכולתי לעלות עליו, אבל כאן יש בחור יהודי שעוד לא הניח היום תפילין. אין לי מושג מה עבר עליו ואיך זה קרה, אבל אם אני לא אתן לו את התפילין שלי עכשיו, ייתכן שהוא יהיה 'קורקפתא דלא מנח תפילין' חלילה וחס.

רגש האחריות גבר על הדחף להספיק את האוטובוס, ואני נתתי לבחור להניח את התפילין שלי.

כשהוא סיים, האוטובוס כבר מזמן לא עמד בתחנה. עמדתי תוהה מה לעשות, והנה, מגיע רכב ובו יהודי שומר מצוות, ונעצר ליד. "רוצה לאלעד?" הוא שואל אותי.

ממש התרגשתי. ראיתי שממצווה לא מפסידים. הקב"ה הראה לי הארת פנים, וחשתי בכך קרבת אלוקים.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 106.)

לסנתא, לאם ולילדה

מהקייטנה של הבת שלי נשלחה הודעה משמחת ועליזה, כי ביום כ"ו בתמוז תיערך פעילות מעניינת ומרתקת, יחד עם האימהות.

אמא של הילדה שמחה מאוד בהודעה. אמנם יש לה מה לעשות והיא לא מחפשת תעסוקה, אבל היא חשבה שטוב מאוד שמתכננים להן יום של חוויה משותפת. היא חשבה שזה חשוב מאוד לחינוכה ולקשר איתה.

התאריך נרשם בלוח השנה, ובניתיים התברר שיש עוד אנשים שחושבים שזהו תאריך מוצלח. עובדה: מארגני נופש החליטו, כי זהו יום נהדר לצאת בו לנופש. הסבתא ראתה לנכון לנסוע לשם, והיא ביקשה מאשתי שתצטרף אליה. בירור קצר העלה, שהיא היחידה מכל הבנות שיכולה לצאת עם אמא. כעת לא ידעה אשתי מה לעשות: מצד אחד, אמא שלה מבקשת לצאת איתה לנופש; ומצד שני - ליום הזה מתוכננת החוויה בקייטנה, וחשוב מאוד שהיא תשתתף בה.

ללכת עם אמא זה כיבוד הורים, וללכת עם הבת זו השקעה בחינוך. האמא יכולה להבין אותה, לעומת הבת, שפחות יכולה להבין את אמא. האמא זקוקה לזה, נופש בשבילה הוא כמו אוויר לנשימה, ואיך תוכל ליהנות ללא בתה לצדה? והנכדה - עודנה ילדה. יש לה הרבה חוויות, והיא עוד תשלים את החסר.

אשתי היטלטה בין המחויבות לאמא לבין הרצון להשקיע בילדה, ופשוט פנתה בחינה עמוקה לקב"ה, ואמרה: "ריבוננו של עולם, תנח אותי בדרך הנכונה, ועשה שאדע מה לעשות".

בינתיים היא לא עשתה כלום, ולא הודיעה שום הודעה. קיוונו לה. למחרת הגיעה הישועה: מהקייטנה נשלחה הודעה, שבסוף דוחים את היום החווייתי ליום אחר.

זה היה ממש מרגש! ההרגשה הייתה: מתפללים לה, והוא עונה! כי מי כה? אלוקיני - בכל קוראנו אליו!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 107.)

יכול לעלות? בסך הכול פנס.

לא עוברות כמה דקות, והנהג

מתקשר אליי עם בשורה לא משמחת:

"שאלתי במוסך כמה יעלה לי פנס חדש,

ואמרו לי ששמונת אלפים שקל!"

נשארתי בפה פעור. שמונת אלפים! זה לא סדר גודל

שאני מכיר. האם אי אפשר להשיג פנס במחיר יותר

הגיוני?! הנהג הבין לליבי, והוא אמר לי, "אני מוכן לחכות

קצת. אולי תפעיל את הביטוח של הרכב שלך". אני מתקשר

לשם, ומקבל תשובה שאוכל להשיג פנס בחמש אלפים שקל.

יופי, ירדו שלושת אלפים, אבל חמשת אלפים הם גם כן הרבה

מדי. לא נבהלתי, כי אני שומע בקביעות את קו השגחה פרטית,

וידעתי שהכול מאת ה', והוא בוודאי יעזור לי. התפללתי

לקב"ה, ופניתי לברר כמה עולה פנס בקנייה ישירה, לא דרך

החברה. הסכום ירד עוד קצת, וכבר הגיע לאלפיים שקל.

גם זה מעבר ליכולת שלי.

אמרתי, "ריבוננו של עולם, אני רואה שאתה רוצה שאוציא

כסף. בבקשה ממך, אם נגזר עליי להוציא כסף, שילך לצדקה".

תרמתי סכום גדול לצדקה, ואחר כך המשכתי לברר עוד.

זמן קצר אחרי התרומה אמר לי מישוהו: "אולי לבעל הרכב יש

ביטוח פנסים?"

"למה שיהיה לו? אם היה לו, הוא כבר היה מנסה להפעיל

אותו".

"תשאל אותו בכל זאת".

שאלתי. אמר לי הנהג, "יש לי ביטוח פנסים, אבל אני חושש

שאם אשתמש בו, זה ייקר לי את הביטוח".

ביקשתי ממנו שישאל בחברה אם בכל זאת יש אפשרות לקבל

פנס חדש, ואחרי כמה דקות הוא חוזר אליי בשמחה: "אני יכול

לקבל פנס חדש בלי לייקר את הביטוח, בהשתתפות עצמית

של מאתיים ש"ח בלבד!"

זה היה כל כך מרגש, לראות שהקב"ה שומע את תפילתי ורואה

את מעשה הצדקה, ומציל אותי מהפסד הרבה יותר גדול. זה

היה ממש כמו פנס חדש למסע החיים שלי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 102.)

הדברה מקורית

משך תקופה ארוכה היה לי ניסיון בתחום ממש לא נעים: מכה של פסוקאים. פסוקאים אלו בעלי חיים קטנטנים שנכנסים

לספרים, ומאיימים על כשרות המאכלים. בדירה הראשונה

שבה גרנו היו הרבה חרקים קטנים כאלו, ובגללם עברנו לדירה

אחרת. את הספרים נתתי להדברה מיוחדת ויקרה בגז, אבל גם

אחרי כל ההשתדלות הזו, גילינו את האויבים הקטנים בדירה

החדשה. הזמנתי מדביר, אבל אחרי שנה שוב גילינו אותם.

קטנים ומטרידים להחריד.

אשתי שתחיי החליטה לפעול בעניין בדרך מקורית: כל פעם

אחרי שהיא שטפה את הבית, היא אמרה "מזמור לתודה"

כחודיה על כך שלא פגשה בשום חרק. ואם בכל זאת פגשה

בחרק מסוג זה, אמרה "מזמור לתודה" על כך שרק זה מה

שהיה, ולא יותר.

היא התחילה לנהוג כך בעקביות, ומישיה המליצה לה לנסות

להתייח חומר נגד זבובים. והנה העצה הועילה: החומר נגד

הזבובים פועל גם נגד פסוקאים!

ברוך ה', הפסוקאים נעלמו, אבל המנהג נשאר: להודות ולהלל

על הבית הנקי. כל הארץ, הריעו לה!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 103.)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים

התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742

או בקו ההשגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

העברה לנבך לאומי | משלוח בדואר | בעמדות נדרים פלוס
סניף 902 | חשבון 57390056 | לת.ד. 5475 ירושלים | ע"ש השגחה פרטית

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

ישראל בן הינדה רבקה לזוג הגון בקרוב ובקלות
בעילום שם להסרת הפחדים והדאגות ובריאות איתנה

זכו בשותפות קבועה "בשכונה שלמה"

יעקב בן אסתר רפואה שלימה בריאות איתנה וחיים ארוכים
x. בת ח.נ. רפואה שלימה וסיעתא דשמיא בכל העניינים
ש. בן ר. הצלחה גדולה בכל העסקים
מיכל לאה בת נחמה לרפואה שלימה ומלאה

העונב את ה' הקב"ה מספק לו את צרכיו

ולא שבת לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם, אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להיבדל לעמוד לפני ה'; ולשרתו ולעבודו לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשהו האלוקים, ופרק מעל צווארו עול החשבונות הרבים אשר ביקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קודש קדשים, ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים, ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים וללוויים, הרי דוד ע"ה אומר "ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי".

(משנה תורה רמב"ם הלכות שמטות (מגן עיניו, ה"ג))

העוסקים בתורה אינם זקוקים להשתדלות

ומזה המדרש מקור להרמב"ם, שכל מי שנדבה רוחו אותו לעבודת ה', אין צריך לשום סיבה, מזה שאמר "הנה עין ה' אל יראיו" וגו', זהו שבת לוי אשר "ה' הוא נחלתו". והמבואר מדבריהם, שעיקר זכות של העשרים וארבע מתנות כהונה הוא מצד שהם יראי ה' ומייחלים לחסדו, היינו, העומדים לפני ה' לשרתו ולעבודו, ופרקו מעל צווארם עול החשבונות הרבים. ונמצא לפי זה שהרי העניין מוכרח, שכמו שהיתה "עין ה' אל יראיו" בנוגע להלוויים בזמן בית המקדש, להזמין להם דבר המספיק מבלי שום סיבה והשתדלות מצידם, כן הוא הדבר לעולם "כי אני ה' לא שנית" (מלאכי ג' ו'), "עיני ה' אל יראיו למיחלים לחסדו", להטריפם לעולם מבלי שום סיבה והשתדלות מצידם, רק על ידי סיבות ידועות ועצות מרחוק מגדול העצה.

(מדרגת האדם לסבא מנובחרדוק)

מלאכים מביאים לו כל צרכיו

"היתה כאניות סוחר", 'כאניה' אין כתיב, אלא 'כאניות', שכל תלמיד חכם שאינו יודע להשיב בכל מקום שישאלוהו, אינו ראוי לישב בסנהדרין וראש ישיבה. "ממרחק תביא לחמה", שידוע להביא ראייה ממסכתא למסכתא. מי גרם, "ותקם בעוד לילה" ו"לא יכבה בלילה

נרה", כל הלילה יושב ועוסק בתורה כאניות סוחר, כך הקדוש ברוך הוא מזמין לעוסקים יומם ולילה בתורה כל צרכיהם. כשם שהסוחר שהשעה משחקת לו, מזמין לו הקדוש ברוך הוא מלאכים הממונים עליו, נכנסים בלב אחרים להביא באותו מקום שזה הסוחר שם, ומכוון לב הסוחר לקנות, ואחר כך מכוון לב אחרים לבוא שם אצל הסוחר או הסוחר אצלם לקנות; וכל העוסק בתורה תדיר, הקב"ה שולח לו מלאכים מרחוק להביא לו כל צרכיו, לכך נקראת תורה 'לחם'.

(ספר חסידים אות שט)

עין ה' אל יראיו

אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי מתוך הלויים (במדבר ד, יח), הָרָא הוּא דְכָתִיב (תהלים לג, יח-יט): הִנֵּה עֵין ה' אֵל יִרְאִיו לְמִיחָלִים לְחַסְדוֹ, לְהַצִּיל מִמּוֹת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בְּרַעַב. הִנֵּה עֵין ה' אֵל יִרְאִיו וְגו', זֶה שֶׁבִטּוֹ שֶׁל לוי, שֶׁהֵם יוֹשְׁבִים וּמְקוּמָם לְחַסְדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכִי כָל הַבְּרִיּוֹת אֵינָן מִיחָלִים לְחַסְדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלָא בִיּוֹתֵר שֶׁבִטּוֹ שֶׁל לוי שֶׁלֹא נִטְלוּ חֵלֶק בְּאָרְץ, אֲלָא יוֹשְׁבִים וּמְתַפְלְלִים שֶׁתַּעֲשֶׂה אֲרָץ יִשְׂרָאֵל פְּרוֹתֶיהָ כְּדֵי שִׁטְלוּ מַעֲשְׂוֹתֶיהֶם, שֶׁאֵין לָהֶם כְּלוֹם בְּעוֹלָם אֲלָא חַסְדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא; לְמִיחָלִים לְחַסְדוֹ.

(מדרש רבה, במדבר ה, א)

יסתלק מעליו טורח הבאת טרפו

העילה אשר בעבורה חייב הבורא את האדם לחזור ולסבב על סיבות הטרף, ושאר מה שהוא צריך אליו, לשני פנים: אחד מהם, מפני שחייבה החוכמה בחינת הנפש בעבודת האלוקים ובהירותו, בחן אותה במה שמראה זו ממנה, והוא הצורך והחסרון אל מה שהוא חוץ לה ממאכל ומשתה ומלבוש ומעון, וציווה אותם לחזור עליהם להביאם בסיבות המוכנות להם, על פנים מיוחדים ועתים ידועים. ...והשני, כי אילו לא הוצרך האדם לטרוח ולחזור ולסבב להבאת טרפו, היה בועט ורודף אחר העבירות, ולא היה משגיח על מה שהוא חייב בו על טובת האלוקים עליו.

ואם הוא מגביר עבודת האלוקים, ובוחר ביראתו, ובוטח בו בענייני תורתו ועולמו, וסר מן הדברים המגונים, וכוסף למידות הטובות - לא יבעט במנוחה, ולא ייטה אל השלווה, לא ישיאהו היצר, ולא יפת בכשפי העולם. יסתלק מעליו טורח הגלגול והסיבוב בהבאת טרפו, מפני הסתלקות שני הפנים הנזכרים מעליו: הבחינה והבעיטה בטובה. ויבואהו טרפו בלי טורח ובלי גיעה כפי סיפוקו ומזונו. כמו שכתוב (משלי י, ג) "לא ירעיב ה' נפש צדיק".

(חובות הלבבות שער הבטחון פרק ג')

בכל מצב וזמן עלינו לחזק את הילדים ואת כל בני הבית באמונה ובטחון

למענם

הצטרפו כעת לאלפי המשפחות שכבר הבטיחו לעצמם רוגע ושלווה על ידי החדרת אמונה ובטחון לכל בני הבית באמצעות המגוון המיוחד והמורחב של השגחה פרטית, המשפיע לטובה ומרגיע את הילדים ואת כל בני הבית!

להצטרפות חייגו כעת:

***6176** שלוחה 3

או בעמדות 'נדרים פלוס' על שם 'מגזין השגחה פרטית'

- מדורים מותאמים לכל הגילאים
- כתבות מרתקות ומחכימות
- ראיונות וסיפורים מכלי ראשון
- סיפורים בהמשכים
- סיפורי קומיקס מושקעים

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד לבקש את ה'

יסוד כל היהודי הוא להשתוקק ולחפש, היאך הוא יכול להיות קשור לקב"ה ולעשות רצונו. כבר על עצם הביקוש יש שחר נפלא, וכמו שנאמר "ישמח לב מבקשי ה'", וכפירוש המלבי"ם: "כל מבקש דבר, לא ישמח בעוד שלא מצא את המבוקש, אם מצד שיש ספק אם ימצאהו, ואם מצד שעדיין לא הגיע לתכלית מגמתו, והשמחה לא תהיה, רק עם השגת תכלית החפץ. בכל זאת, לב מבקשי ה' ישמח - אם מפני שבדואי ישיגו מבוקשם, כי הוא נמצא למבקשיו, אם מצד שהבקשה בעצמה היא התכלית, כי ה' לא יושג לעולם, רק יבוקש תמיד, וזאת היא התכלית".

זהו יסוד כל החיים: אנחנו צריכים לקבוע זמן לשוחח ולהודות לקב"ה בשפת אמונו, ולהתחנן לפניו שהוא יתברך יהיה החברותא העיקרי שלנו, ידיד נפש אב הרחמן. אם תעשה כך - ישמח ליבך, ותהיה לך הצלחה בכל דרכיך!

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

מראשוני בוני עולם התורה באמריקה, היה הצדיק רבי יעקב יוסף הרמן זצ"ל. פעם שאל אותו נכדו: סבא, מהי הייחודיות שלך? השיב לו הסבא הגדול בשאלה: על מה אתה חושב כשאתה ברוחב ברחוב? השיב הנכד: על עסקיי ועל צרכיי. אמר לו הרב הרמן: כאן בדיוק טמון ההבדל ביני לבינך. כשאני הולך ברחוב, אני חושב איך אוכל לעשות נחת רוח לפני ה' יתברך!

זאת דוגמה לאדם הקשור כל כולו לקב"ה. מאידך גיסא מסופר על בחור ישיבה בן טובים, שמאוד רצה לרכוש שעון יוקרתי. תשוקתו הייתה כל כך חזקה, עד שהחליט לעבוד קצת וכן להרוויח כסף לרכישת השעון. כשהשעון כבר היה בידו, הוא השתוקק לרכוש חליפה יוקרתית, והמשיך לעבוד. בסופו של דבר הבחור עזב את הישיבה, ובהמשך הידרדר לשאלו תחתיות. זאת דוגמה למי שאינו מחפש להיות קשור להשי"ת, ורק את עצמו הוא מבקש.

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחינת השפה)